

Epistola a doua a lui Ioan

Scrisoare către o femeie

Henry Allen Ironside

© SoundWords, Online începând de la: 08.05.2024, Actualizat: 08.05.2024

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Introducere

A doua și a treia epistolă scurtă a lui Ioan sunt destul de diferite de prima sa epistolă, dar totuși de mare importanță. Ele ne prezintă principii călăuzitoare, care au fost adesea trecute cu vederea, dar care sunt necesare pentru ca poporul lui Dumnezeu să umble în mod evlavios.

Ioan, după cum am văzut, este preocupat în principal de adevărul despre familia lui Dumnezeu. Epistolele lui Petru se referă în principal la guvernarea lui Dumnezeu. Epistolele lui Pavel se ocupă în principal de Biserica lui Dumnezeu. Dar în aceste ultime epistole, scrise la mulți ani după ce atât Petru, cât și Pavel și-au pecetluit mărturia cu sângele lor, ni se dau instrucțiuni cu privire la părtășia creștină, pe care nu trebuie să le ignorăm, dacă dorim ca părtășia noastră să fie autentică.

În a doua epistolă a lui Ioan, o creștină este avertizată cu privire la învățătorii falși. Prin avertismentul lui Ioan învățăm care ar trebui să fie atitudinea noastră personală față de toți înșelătorii anticreștini. În cea de-a treia epistolă a lui Ioan, mesajul este exact invers. Prin instrucțiunile apostolului către Gaiu, învățăm cum ar trebui să ne comportăm față de cei care îl iubesc pe Hristos și vestesc adevărul Său. Aceste epistole sunt fascinante prin simplitatea lor și ne oferă o perspectivă minunată asupra inimii unui om care se descria pe sine ca fiind mai degrabă un bătrân decât un apostol, deși știm că a fost.

Versetele 1,2

2. Ioan 1,2: Bătrânul, către aleasa doamnă și către copiii ei, pe care îi iubesc în adevăr, și nu numai eu, ci și toți cei care cunosc adevărul, pentru adevărul care rămâne în noi și va fi cu noi pentru totdeauna:

În această a doua epistolă, Ioan se adresează „către aleasa doamnă și către copiii ei, pe care îi iubesc în adevăr, și nu numai eu, ci și toți cei care cunosc adevărul”. Nu există niciun motiv să presupunem că aleasa doamnă este Biserica, așa cum au sugerat unii, și nici că ar trebui să citim „doamna Electa”, așa cum au sugerat alții. Aleasa doamnă era în mod evident o creștină care primise învățătura lui Hristos împreună cu copiii ei. Foarte probabil, era una care fusese binecuvântată și sprijinită prin slujba lui Ioan. Evident, ea îi scrisese pentru a-i cere sfaturi despre cum ar trebui să se comporte, dacă ar fi fost nevoită să-și deschidă casa învățătorilor falși. Ar cere dragostea pentru aproapele ca ea să le arate amabilitate și ospitalitate, sau existau alte obligații, care trebuiau luate în considerare mai întâi? Epistola lui Ioan este în mod clar un răspuns la scrisoarea ei. El pune accentul pe fidelitatea față de adevăr.

Versetul 3

În salutul său, el a invocat harul, mila și pacea:

2. Ioan 3: Har fie cu voi, îndurare, pace de la Dumnezeu Tatăl și de la Domnul Isus

Hristos, Fiul Tatălui, în adevăr și în dragoste!

Cât de cuprinzător este aici titlul Numele Domnului! Oamenii învățau lucruri depreciative despre Domnul nostru. Duhul Îi dă cea mai mare onoare și recunoaștere.

Versetele 4-6

2. Ioan 4-6: M-am bucurat foarte mult că i-am găsit pe unii din copiii tăi umblând în adevăr, după cum am primit poruncă de la Tatăl. Și acum, te rog, doamnă, nu ca și cum ți-aș scrie o poruncă nouă, ci aceea pe care am avut-o de la început: să ne iubim unii pe alții. Și aceasta este dragostea: să umblăm potrivit poruncilor Lui. Aceasta este porunca, după cum ați auzit de la început, ca să umblați în ea.

Inima lui Ioan s-a bucurat de vestea bună care a ajuns la el despre modul de viață al „alesei doamne”. Copiii ei umblau în adevăr, conform poruncii pe care o primiseră de la Tatăl. Ea avea un cămin cu adevărat creștin în mijlocul unei lumi fără Dumnezeu. Porunca la care se face referire în versetul 4 este cea care fusese făcută cunoscută „de la început”. Este revelația voinței lui Dumnezeu, așa cum ea a fost dată de Domnul nostru, ca „să ne iubim unii pe alții”. Dar această dragoste nu trebuie confundată cu un simplu sentimentalism carnal. „Aceasta este dragostea: să umblăm potrivit poruncile Lui” (2. Ioan 6). Din nou, el a subliniat că nu vorbea despre ceva nou (așa cum se întâmplă de obicei la înșelători), ci a spus: „după cum ați auzit de la început, ca să umblați în ea”.

Doctrina creștină nu se află într-un proces de evoluție. Ea nu trece de la o etapă la alta, în timp ce teologii și filozofii religiei elaborează noi sisteme. Ea este „credința”, care a fost dată sfinților *odată* pentru totdeauna (Iuda 3). Ce era nou și nu era „de la început” este o înșelăciune și o rătăcire.

Versetele 7,8

Mulți se considerau deja progresiști și se mândreau cu faptul că s-au eliberat de dogmele trecutului. Ioan vorbea despre acești oameni, atunci când a scris:

2. Ioan 7: Pentru că mulți înșelători au ieșit în lume, cei care nu-L mărturisesc pe Isus Hristos venind în carne – acesta este înșelătorul și antihristul.

El se referea la cei care mai târziu au devenit cunoscuți sub numele de gnostici dochetici și care au negat umanitatea Domnului nostru. Potrivit acestora, Isus a apărut doar ca om. Această eroare este cea pe care Ioan o combate în primele versete ale primei sale scrisori. Apostolul îi cataloghează pe toți acești învățători drept înșelători și antihriști. Ei se opuneau Hristosului lui Dumnezeu. Negarea umanității Sale îi caracteriza ca fiind oameni nemântuiți, ca dușmani ai adevărului lui Dumnezeu. Era periculos să te asociezi în vreun fel cu acești apostatați, de unde și avertismentul:

2. Ioan 8: Luați seama la voi înșivă, ca să nu pierdem ce am lucrat, ci să primim răsplată deplină.

Adevărații credincioși nu pot pierde ceea ce Dumnezeu le-a dat în har, dar există un mare pericol ca ei să se priveze de răsplata pentru credințioșia lor, dacă se implică în erorile învățate de acești apostatați.

Versetele 9-11

În primul rând, este vorba, fără îndoială, despre gnosticii din diferite secte, fie că este vorba despre cherinthieni, care făceau distincție între omul Isus și Hristosul divin, care, după părerea lor, a venit peste El la botezul Său și a locuit în El, fie că este vorba despre dochetiști, care negau realitatea trupului Său fizic și credeau că este doar o „aparență”, prin care Hristosul s-a revelat oamenilor. Existau multe școli de gândire foarte diferite printre acești falși învățători, dar toți au respins jertfa înlocuitoare a lui Hristos pentru păcat pe cruce. Toți voiau să-i priveze pe credincioși de marile adevăruri fundamentale, pe care se odihnește sufletul. Cu toții se lăudau cu progresul realizat în revelarea tainelor divine, dar apostolul a condamnat toate aceste pretenții arogante când a explicat:

2. Ioan 9: Oricine merge înainte și nu rămâne în învățătura lui Hristos, nu-L are pe Dumnezeu. Cine rămâne în învățătura lui Hristos, acela Îl are și pe Tatăl și pe Fiul.

Cu siguranță că Ioan nu se referă la credincioșii care nu sunt de acord cu alții cu privire la anumite subtilități doctrinare. Învățătorii descriși nu sunt deloc creștini. De aceea, ei nu au nicio pretenție la a sprijini favorabil pe poporul lui Dumnezeu. Așadar, Ioan i-a spus acestei doamne alese:

2. Ioan 10,11: Dacă vine cineva la voi și nu aduce învățătura aceasta, nu-l primiți în casă și nu-l salutați. Pentru că cine-l salută se face părtaș cu lucrările lui rele.

Această instrucțiune este clară. Ea îi interzice unui creștin să aibă orice fel de părtășie cu un învățător care susține o rătăcire distrugătoare de suflet. Astfel de învățători nu au dreptul la ospitalitatea credincioșilor, care, în ceea ce privește veșnicia, datorează totul Mântuitorului, pe care acești apostatați îl blasfemiează.

Versetele 12,13

2. Ioan 12,13: Având multe să vă scriu, n-am vrut s-o fac cu hârtie și cerneală; ci sper să vin la voi și să vă vorbesc gură către gură, pentru ca bucuria noastră să fie deplină. Copiii surorii tale alese te salută.

Versetele de încheiere sunt frumoase în simplitatea lor și nu au nevoie de niciun comentariu.

Tradus de la: [Der zweite Brief des Johannes](#)
Titlul original în engleză: „Second John – Letter To A Lady”
Sursa: <https://plymouthbrethren.org>

Traducere: Ion Simionescu